

Č. 630.

V y h o š t ě n í: Diskrecionární moc daná úřadu v § 2, odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. není pouhou libovůlí, nýbrž musí se opírat o konkrétní skutečnosti, zjištěné bezvadně provedeným řízením.

(Nález ze dne 21. prosince 1920 č. 12.535.)

V ě c: Osiáš H., nejposléze v Krňově (adv. Dr. Zikm. Matzka z Prahy), proti zemské správě politické v Opavě o vyhoštění ze státního území.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zemská politická správa slezská potvrdila z důvodů jeho výměr okresní politické správy v Krňově z 20. ledna 1920 čís. A 222, jímž vyhoštěn byl stěžovatel se svou rodinou podle § 2, odst. 5 zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. na vždy z celého státního území Československé republiky z důvodu, že pobyt jeho zde z ohledů veřejného pořádku a bezpečnosti jeví se nepřipustným.

Rozhoduje o stížnosti nejvyšší správní soud řídil se těmito úvahami:

Vyhoštění stěžovatelovo opírá se o ustanovení § 2, odst. 5 zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. Podle tohoto předpisu mohou osoby, které v státním území nemají domovského práva, z celého tohoto území býti vyhoštěny, jeví-li se pobyt jejich zde z ohledu na veřejný pořádek nebo bezpečnost nepřipustným. Stěžovatel sám udává, že přísluší do O. v Haliči a doznává tak, že ve státním území republiky Československé nemá domovského práva. Je tudíž předpoklad stanovený citovaným předpisem po stránce subjektivní pro vyhoštění jeho splněn. Pouhá možnost, že na základě zákonů upravujících státní občanství v republice Československé státního občanství zde nabude, nemůže ovšem býti na závadu, aby — dokud se tak nestane — nebylo s ním nakládáno jako s cizincem.

Pokud jde o objektivní předpoklady vyhoštění, stěžovatel namítá, že není tu žádných důvodů, které by svědčily o tom, že — jak žalovaný úřad usoudil — pobyt jeho zde z ohledů veřejného pořádku a bezpečnosti jeví se nepřipustným. Vzhledem k meritorním námitkám, které stížnost v tomto směru činí, dlužno vytknouti, že nejvyšší správní soud ve smyslu § 6, odst. 1 zák. o správ. soudě ovšem skutkové premisy žalovaného úřadu ve věci samé přezkoumávati nemůže, a zejména nemůže ve věci samé podrobiti svému přezkoušení hodnocení skutkových okolností, co se týče otázky, zda chování stěžovatelovo bylo takové, že lze důvodně mluvit o rušivém zásahu do veřejného pořádku a ohrožování veřejné bezpečnosti. Nejvyšší správní soud musí omeziti se toliko na zkoumání, zda skutkový základ naříkaného rozhodnutí nebo správní řízení jemu předcházející netrpí nějakou formální závadou vytčenou v § 6, odst. 2 zákona o správním soudě, jak stížnost rovněž vytýká.

Po této stránce formální skutečně pak vady shledal. § 2, odst. 5 zák. z 27. července 1871 připouští vyhoštění cizinců tehdy, když pobyt jejich v státním území zdejší jeví se z ohledů na veřejný pořádek a bezpečnost nepřipustným. Při tom zákon ponechává úřadu, aby uvažuje podle

povinnosti své, čeho žádá veřejný pořádek a bezpečnost, posoudil sám, zda chování cizince je takového způsobu, že další pobyt jeho v tuzemsku jeví se s požadavky oněmi neslučitelným. Tato diskrecionární moc úřadu není však pouhou libovůlí. Úřad v intencích zákona smí k vyhoštění přikročiti jen tehdy, má-li v konkrétních skutečnostech dostatečný důvod a oporu pro úsudek, že další pobyt cizincův ve zdejších území ohrožoval by veřejný pořádek a bezpečnost. Zjišťuje pak skutkový podklad pro svoje rozhodnutí, musí úřad i zde šetřiti zásady slyšení stran, ovládající veškeré řízení správní, a musí tedy poskytnouti straně možnost, aby ke skutečnostem úředně vyšetřeným zaujala stanovisko a produkovala svoje protidůkazy. V daném případě první stolice nevyslechla vůbec stěžovatele o obviněních, která proti němu byla městským úřadem v Krňově vznesena, a berouc je za prokázána, vyhošťovací nález svůj odůvodnila pouze všeobecným poukazem na to, že pobyt jeho zde z ohledů veřejného pořádku a bezpečnosti jeví se nepřijatelným. Žalovaný úřad pak — ač stěžovatel, pokud ovšem vzhledem k povšechnému odůvodnění nálezu bylo mu to možno, správnost důvodů těch popřel — opět bez slyšení strany vyhoštění potvrdil z povšechných důvodů první instance.

Tímto způsobem naříkaný výrok neobsahuje žádného bližšího odůvodnění, nenaznačuje, proč úřad došel k úsudku, že další pobyt stěžovatelův v tuzemsku ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost, a nepodává tudíž dostatečného podkladu pro zjištění, zda úřad zachoval ony směrnice, které zákon dává jeho volné úvaze. Prázdnota a nedostatečnost tohoto odůvodnění brání straně, aby se hájila proti eventuelní nezákonnosti úředního aktu, vydaného bez její součinnosti, a nedovoluje nejvyššímu správnímu soudu, aby přezkoumal, zda výrok úřadu pohybuje se v mezích zákona.

V obojím zmíněném opomenutí soud shledal podstatné vady řízení, pročež naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě zrušil.

Č. 631.

Veřejné zdravotní ústavy: Dosah potvrzovacího práva zemského výboru stran ustanovení správních úředníků všeobecných veřejných nemocnic dle § 13, posl. odst. zák. z 5. března 1888 č. 19 z. z. čes.

(Nález ze dne 21. prosince 1920 č. 12.536.)

Věc: Okresní správní komise na Král. Vinohradech (adv. Dr. Václav Ulrych z Král. Vinohrad) proti zemskému správnímu výboru v Praze o obsazení místa správce všeobecné veřejné nemocnice na Král. Vinohradech.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Kuratorium všeobecné veřejné nemocnice okresů Vinohradského a Žižkovského usneslo se v sezení dne 29. listopadu 1919, aby dosavadní účetní nemocnice Josef V., jenž usnesením kuratoria ze 7. prosince 1918 pověřen byl zastupováním pensionovaného správce, jmenován byl definitivně správcem nemocnice, a zprávou z 30. prosince 1919 č. 1121